

DE GOM-ELASTIEKE SCHOENEN.

Onze jeugdige lezers kennen de gom-elastiek zeker wel goed, en gebruiken wel het een en ander dat daarvan gemaakt wordt; misschien denken zij al dadelijk aan de gom-elastieke overschoenen, die in den winter bij vochtig weder zoo veel nut doen. Ook zij die teekenen, weten haar te gebruiken. Misschien weten zij echter niet allen dat er zoo veel gom-elastiek uit onze eigene West-Indische koloniën komt, en vooral ook uit Brazilië, inzonderheid uit Para, alwaar men jaarlijks meer dan 300,000 paar gom-elastieke schoenen vervaardigt.

De gom-elastiek wordt ook wel caoutchouc geheeten. Op bovenstaand plaatje aan de linkerhand ziet gij hoe men uit den stam van een omstreeks vijftig voet hoogen caoutchouc-boom — die tot de vijgeboomen behoort — het sap er uit haalt en in kleine aarden schalen bijeenzamelt. Daarna wordt de gom boven het vuur gesmolten, en over eene leest van klei gegoten. Men herhaalt dit, totdat de op

elkander liggende lagen de behoorlijke dikte hebben. De schoen wordt dan in den rook gehangen, om te droogen en zijne donkere kleur te bekomen. Zoo lang hij nog week is, teekent men hem met een daartoe gesneden stok. Eindelijk laat men de schoenen in de zonnehitte hangen, totdat zij geheel droog zijn, vult ze met stroo en zendt ze naar de markt. Daarmede drijven de Negers aldaar in den jongsten tijd eene goede nering. Gij zoudt denken, dat zij zelve ook wel in zulke schoenen gaan; 't was ook wel noodig; want daar is het de regenachtigste streek der geheele aarde. Zij gaan echter, zoo als gij op het plaatje ziet, barvoets, ja bijna geheel ongekleed, en het zal nog vrij wat moeite kosten, eer zij ook maar gevoelen, dat het bij hen nog niet alles is, zoo als het zijn moest.

T. M. L.

BLINDE TOEGENEGENHEID VAN EEN VADER.

Een zeker meisje was de eenige dochter van een man, die haar te meer bemind, wijl zij zeer liefvallig en verstandig was. Toen zij aan het heil harer ziel begon te denken en benaauwd werd bij het gezigt harer zonden, werd haar vader bedroefd, ziende dat zij hare gewone vrolijkheid begon te verliezen. Hij ondervroeg haar, en hare antwoorden ontstonden hem. Al de middelen, welke de wijsheid van een onbekend hart uitdruken, werden te werk gesteld om bij dit meisje den angst te verdrijven; de godvruchtige boeken, den Bijbel-zelven, nam men haar af, en gaf haar daarvoor romantische in de plaats. Men bood haar een plezierpartijtje aan, dit weigerde zij; haar vader herhaalde dit aanbod, maar te vergeefs. Nu spaarde hij geene beloften, geene vermaningen, geene dreigingen zelfs, en eindelijk mogt hij de vreugde smaken — de vreugde welke een weergalm van die der helle is — zijne pogingen met goeden uitslag bekroond te zien.

Aldus voerde die ongelukkige vader zijn kind in de strikken des doods en maakte haar tot een slagtoffer, gelijk eertijds de aanbidders van Moloch deden!

Het gelukte hem: de jonge dochter zag weldra hare goede voornemens en ernstige gedachten verdwijnen; maar de zegepraal van haren vader was niet van langen duur.

Het was nog geen jaar geleden, of de schoone bevallige Louise werd door eene koorts aangetast, waartegen al de kunst der geneesheeren niets vermogt. Weldra was het haar niet meer mogelijk zich omtrent haren toestand te misleiden; zij zag den dood met rassche schreden naderen, en kon zijn vonnis op het aangezicht van allen die om haar bed stonden, lezen. Mij dankt, ik zie nog dit ongelukkige slagtoffer van de dwaasheden der wereld... Hare oogen, welker zoo glinstorend, waren gebroken en dof; haar blik scheen verwilt, liefde en schrik te gelijk uit te drukken; hare nog duidelijke stem klomk hol, alsof zij uit het graf kwam. — «Vader!» sprak zij, «verleden jaar wilde ik den Zaligmaker zoeken. Mijne... vader!... uwe dochter is...» Dus kon de ongelukkige vader de vrucht van zijne pogingen beschouwen: want het was juist, toen hij met een blij gelaat de schreden van zijn afgod op het bal nastaaide, dat zij hare zware ziekte had opgedaan.

O! gij vaders en moeders, die de gedachten aan de eeuwigheid in de harten uwer kinderen poogt te verstikken, vergeet deze woorden niet: «Verleden jaar wilde ik den Zaligmaker zoeken.»

Hoe vele onder het gewigt der eeuwige verdoemenis liggende zielen zullen moeten uitroepen in den angst der wanhoop: «Verleden jaar wilde ik den Zaligmaker zoeken! Hij wachtte om genadig te zijn; Hij riep en ik heb niet

geluisterd. Nu roept Hij mij niet meer, en daar is voor mij geene vergeffenis, geene hoop!» — En meent niet, dat zulke voorbeelden hoogst zeldzaam zijn; wij zouden er een groot aantal van kunnen opnoemen, en u op eene treffende wijze kunnen bewijzen, hoe vele lieden door de begeerlijkheden der wereld verloren zijn gegaan, die bij hunne intrrede in het leven nogtans heilzame indrukken hadden ontvangen.

Kinderen! dit voorbeeld zij ook u tot waarschuwing. Zoekt den Heer, geeft u aan Hem over, last u door niets terughouden. «Zijt uwen ouderen onderdanig in den Heere», en bedenk ook, dat er gevallen kunnen plaats hebben, dat de Heere Jezus u zou moeten waarschuwen: «Die vader of moeder lief heeft boven Mij, is mijns niet waardig!» Daarom: «zijt uwen ouderen gehoorzaam», maar «in den Heere!»

1) Matth. 10: 37. 2) Efez. 6: 1.

DE EENIGE MENSCHEN IN DE WERELD.

Toen kapitein Mac Clinton in het noorden van Amerika naar den verongelukten John Franklin zocht, kwam hij na een langen togt over ijsvelden bij enige onaanzienlijke hutten, waar niet minder armzalige menschengestalten uit te voorschijn kroepen. Het waren Eskimo's van een stam, die reeds sinds lang buiten alle aanraking met de meer bezochte stammen van dat volk staat. Toen deze menschen de engelsche zeelieden zagen, waren zij bovenmate verwonderd, sprongen heen en weer, huppelden en lachten, als zou er geen einde aan komen. Waarom? Eindelijk wist men uit hen te krijgen, dat deze wilden tot hiertoe geloofd hadden dat zij de eenige menschen in de wereld waren, en dat er buiten hen slechts dieren bestonden. Nu ging voor dat arme volkje eene nieuwe wereld open, toen zij de ontdekking maakten dat er nog andere menschen bestaan dan zij, en wel met lichamen en zielen, die hun wat te denken gaven.

Het ware te wenschen dat die meening alleen maar in het ijs en sneeuw van de noordpool gevonden werd! Het is maar jammer dat er ook onder ons velen precies leven, alsof zij de eenige menschen in de wereld waren. Zij weten nauwelijks dat de zaligheid uit de Joden is en danken er niet voor. Zij spreken met niemand over den Heere Jezus. Zij zoeken niemand goed te doen. Voor booze naburen bidden zij niet, nog minder geven zij iets van

hunnen rijkdom, om aan afgelegen volken, zelfs niet eens aan die tot ons eigen land behooren, de kennis van God te brengen. In spijt van alle beschaving en vooruitgang hebben zij alzoo veel overeenkomst met de wilde Eskimo's, die zich voor de eenige menschen in de wereld hielden. Het is waarlijk wel voor hen te wenschen dat hun door een buitengewoon geluk de oogen opengaan om te bemerken dat er nog andere menschen op aarde zijn en dat het plicht is volgens den Bijbel, niet alleen te zoeken wat het zijne is, maar ook wat der anderen is.

Zij moeten niet doen zoo als die oude afrikaansche vrouw, welke de zendeling eens tot haren god hoorde bidden. De god was eene slang, voor welke zij nederknielde en zeide: «Maak toch, o Heer! dat de regen op mijnen tuin valle en ik rijk worde, en er niemand meer op aarde besta dan gij en ik!» — Nu, die vrouw was nog al niet erg begeerig! — Maar, halt! in plaats van haar te verachten, sla gij den blik eens in het eigen hart, of daar niet bij wijlen wenschen uit oprijzen, die waarlijk niet veel verschillen van wat de vrouw bad. De Heer onze God verlosse ons van al dat meenen en wenschen de eenige menschen in de wereld te zijn.

T. M. L.

CHRISTUS DE EENIGE GROND DER ZALIGHEID.

Letitia, de dochter van Dr. Stapleton, ontving eene in alle opzichten zorgvuldige opvoeding. De lessen van hare vrome ouders prenten de leerstellingen des Evangelies wel in haar geheugen, maar sehene ze niet in haar hart te doen doordringen. Van lieverlede begon zij zich in het hoofd te stellen, dat hare godsdienstige begrippen, de vrucht harer opvoeding, slechts vooroordeelen en zwakheden waren, een beschaafden geest onwaardig. De Godheid van Christus en de invloed van den Heiligen Geest sehene haar toe met haar verstand in strijd te zijn, en sedert geloofde zij er niet meer aan.

In den herfst van het jaar 1806 werd zij ziek. Op eenen weemoedigen toon verklaarde zij aan hare moeder, dat zij niet bereid was om voor God te verschijnen, en dat de godsdienst haar noch kracht, noch hoop gaf. Den volgenden dag was zij veel erger; zij meende dat haar einde nabij was, en riep met eenen onbeschrijflijken angst uit: «Och! nog maar eene week! Ik zou wel miljoenen voor nog maar eene week geven!» Zij verzocht hare moeder dringend voor haar te willen bidden, en haar te beloften uit het Woord van God voor te lezen. In dat plegtstatige oogenblik verdween alle hare begoochelingen; zij zag het nietige en gebrekkige van alle hare goede werken in; zij gevoelde behoefte aan eene volkomene vergeffenis, en dat zij die niet vinden zou dan in het bloed van Christus. Tot hiertoe had hare godsdienstigheid slechts in vruchteloze zielsaandoeningen en levenlooze daden, met uitsluiting van de waarheden des Christendoms, bestaan; maar bij den eersten wind der beproefing voelde zij dien zandgrond onder haar waggelen en wegzinken, en zij begreep dat Jezus alleen eene rots is. Zij begreep ook dat het niet genoeg is te zeggen dat Christus voor ons gestorven is, blootelijk als martelaar voor de waarheid; die leer had haar krachteloos gelaten om door de donkere vallei des doods te gaan. Zij bestudeerde haar hart, en voor de eerste maal ontdekte zij dat het diep bedorven was; zij verootmoedigde zich voor God, en verklaarde dat hare eenige hoop op de offerande van Christus rustte. Zoo verliet dit meisje ep twee-en-twintigjarige ouderdom deze aarde, dengenen die haar omringden gedurig toeroepende: «Gave God, dat ik nooit iets van de sociaansche leerstellingen gehoord had! De beloften des Evangelies alleen kunnen mij in mijne laatste oogenblikken ondersteunen. — Mijne hoop is alleen op Christus, en Christus gekruist.»

BLADVULLING.

Oorsprong der bijzondere wijze, waarop de huzaren hun pels dragen. — Ten tijde dat de Turken in Hongarije vielen, werd een eskadron hongarsche ruiters door een aanzienlijk corps Muselmanen overvallen. Het was zeer vroeg in den morgen, en wel op het oogenblik dat de hongarsche manschappen zich kleedden. De meesten sprongen te paard, ofschoon zij slechts een arm in den mouw hadden gestoken, trokken hunne sabels, vielen op de Turken en verdreven hen over de rivier. Ter herinnering aan deze heldendaad kregen de hongarsche ruiters het bevel, om voortaan hunne pels over de schouders te laten hangen.